

Rodící se hrozba, svazek I.

napsal Lathenil ze Sluneční tvrze

Následující řádky zachycují vyprávění Lathenila ze Sluneční tvrze, altmerského uprchlíka z Letních ostrovů, který přišel do Cyrodiiu v prvních letech čtvrtého věku. Lathenil tvrdil, že neutekl z Letních ostrovů v důsledku vpádu Zapomnění. Podle jeho vlastních slov "utekl před stínem Thalmoru, který postupně zakrýval jeho milovanou vlast".

Velice mírně řečeno, Lathenil byl svou osobností. Některá z obvinění, která vyslovil na adresu Thalmoru, hraničí s šílenstvím. To může být důvodem, proč nikdo nehleděl jeho vášnivých varování a plamenné kritiky Thalmoru a Aldmerského spolku, historie mu však alespoň částečně dala za pravdu.

Praxis Erratuim, císařský historik

Když nás zasáhla Velká muka, byl jsem téměř ještě dítě. V samotném vzduchu se objevily trhliny, které za sebou zanechaly rozšklebené, zapálené rány vyvrhující daedry z nitra Zapomnění. Mnozí utekli na břehy a hledali únik před Dagonovou vražednou hordou, ale moře můj lid zradilo - povstalo, aby rozbilo naše lodě a naše přístavy a ponechalo nás osudu tak strašnému a krutému, že se smrt zdála milosrdenstvím.

Křišťálová věž se stala naší poslední nadějí, v přeneseném i doslovném významu.

Uprchlíci hledali útočiště v Křišťálové věži, dokud jich nebyla úplně plná. Cítil jsem strach visící ve vzduchu a tíživý závoj zoufalství, který nás dusil. Viděli jsme, jak se v dálce mezi stromy pohybují daedry, ale nepřišly za námi. Dny ubíhaly a daedry se pořád nepřibližovaly ani na dostřel luku od hradeb. Začala v nás růst naděje. "Bojí se nás," říkali někteří. "Dokonce ani daedra se neodváží zahrávat si s moudrostí a magií Křišťálové věže, která je zákonem!"

Zdálo se, jakoby odporní obyvatelé Zapomnění čekali právě na moment, kdy se začneme cítit v bezpečí, než udeřili.

Zatímco jsme spali, nespočetné legie daeder se shromáždily kolem nás... a nejen ony. Mezi nimi byly stovky altmerských zajatců. Za úsvitu nás vzbudily výkřiky, když je daedry začaly bičovat a stahovat z kůže. V naprosté hrůze jsme sledovali, jak byli naši příbuzní dokonale znesvěceni... rozřezáni a sežráni zaživa, nabodávání na zvrácené válečné stroje a trhání na kusy jako žrádlo pro obludná zvířata nepřítelů.

Toto krveprolití však bylo pouze předeherou, která jim měla jen zvýšit chuť.

Když daedry skončily s vražděním našich příbuzných, obrátily oči ke Křišťálové věži. Naše vznešená a úžasná bašta naděje jim kladla asi tolik odporu, kolik klade mohutný dub sesuvu půdy - chvíli vzdoruje, zdá se, že téměř odolá ničení kolem, ale nakonec je smeten.

Magie našich učených čarodějů nepřátele decimovala a zapalovala je po tuctech. Lučištníci nacházeli ty nejmenší skulinky v daedrických zbrojích nepřátel a na více než sto kroků zabíjeli kapitány a velitele. Síla a zručnost našich hrdinských obránců byla ohromující, ale nestačila. Daedry se drápaly na hory těl svých druhů. Bez zaváhání kráčely do bouře smrti a ničení, která by vyděsila i ty nejmocnější armády v celém Tamrielu.

Když prolomily hradby, utekl jsem spolu s ostatními zbabělci. Nejsem na to nijak hrdý. Od té doby mě to pronásleduje a spaluje mě stud, když to přiznávám, ale taková je pravda. Utíkali jsme bezhlavě, v panice - opustili jsme statečné altmery, kteří drželi obrannou linii a pokoušeli se zachovat a ochránit naši nádhernou Křišťálovou věž.

Prchali jsme mistrně skrytými chodbami a vynořili jsme se daleko od chaosu, který pohltil okolí věže. A v té chvíli se to stalo. Začalo to jako vánek, který šustí listím v hlubokém lese, ale zvuk neustával. Přešel do řevu a země pod mýma nohama se začala otřásat. Ohlédl jsem se a samotný svět zadržel dech...

Stál jsem jako přikovaný a díval jsem se, jak je srdce mé domoviny vytrženo. Cítil jsem se, jakoby někdo vytrhl srdce z mé hrudi. Bylo to nemyslitelné, nepochopitelné... Křišťálová věž, která je zákonem, byla svržena na zem se vší důstojností žebračka zasaženého pěstí v železné rukavici. Hleděl jsem na to celou věčnost a pokoušel jsem se ten pohled spojit s tím, co jsem věděl.

Otřásaly mnou vzlyky a zvuk pláče naplňoval vzduch kolem mě. Okamžik pominul a já si uvědomil, kde jsem. Kolem mě byly tucty jiných uprchlíků, kteří byli omráčeni hrůzou, která ochromila i mě. "Jdeme," zachrčel jsem, když se srdce země - moje srdce - roztříštilo. Nikdo se nepohnul. Ani já ne.

Shromáždil jsem všechnu vůli a zařval strachem, nenávistí a bolestí z toho, co se právě stalo. Slovo, které jsem zařval, se proměnilo v bezmyšlenkovitý řev: "JDEME!" Pak jsem se rozběhl a spíš jsem cítil, než viděl, že mě ostatní následují.

Skryrim.4fan.cz